

Een brief van Josephine

Uit respect voor onze bezoeker en andere mogelijke betrokkenen werd deze getuigenis geanonimiseerd.

“Hallo,

Ik ben Josephine, een alleenstaande dame van middelbare leeftijd. Zorgen voor anderen is altijd de rode draad geweest in mijn nogal bewogen leven. Eerst als zorgkundige in een woonzorgcentrum waar ik enorm veel voldoening uit haalde. Toch moest ik vrij snel mijn werk deels opzij zetten om de zorgen te dragen voor mijn eigen ouders. Na enkele jaren over-en-weer rijden, verhuisde ik terug naar de ouderlijke woning. Van een sociaal leven was plots geen sprake meer. Al mijn tijd ging naar de zorg voor mijn ouders.

10 jaar heb ik met zeer veel liefde mijn werk én de zorg voor mijn ouders gecombineerd. Ik voelde al een tijdje dat dit gevolgen had voor mijn lichaam, zowel fysiek als mentaal. Plots werd ik ook zelf ziek... kanker, het blijft een akelig woord maar het was aanwezig in mijn lichaam. Naast zorgen voor anderen moest ik plots ook zorgen voor mezelf en laat dat nu net iets zijn wat ik moeilijk kon vatten. “Hoe draag ik zorg voor mezelf?” was een vraag waar ik nog nooit bij had stilgestaan maar wel mee geconfronteerd werd. Op dat moment was er niemand die me kon bijstaan. Ik had geen netwerk waarop ik kon terugvallen. De familiale band met mijn broers en zussen was zo goed als gebroken. Vrienden had ik niet meer en met de burens was er ook geen vlot contact. Enkel bij mijn huisarts kon ik af en toe terecht.

Naast de lichamelijke zorgen begonnen op den duur ook de financiële zorgen. Een kankerbehandeling brengt heel wat kosten met zich mee: ziekenhuis- en apotheekkosten, vervoerskosten, haarprothese, Ook na het overlijden van mijn ouders doken heel wat kosten op: begrafeniskosten, lening van het huis, belastingen, afrekeningen van het woonzorgcentrum waar mijn moeder ook enkele maanden verbleef, Ik was enorm bezorgd hoe dit op te lossen. Ik ontving zelf een erg beperkte ziekte-uitkering omdat ik samenwoonde met mijn ouders. Ik werd financieel ‘gestraft’ omdat ik bij mijn ouders inwoonde. Hun inkomen werd namelijk in rekening gebracht om mijn uitkering te bepalen. En ondanks dat ik afkomstig ben uit een groot gezin, werd zowel de zorglast als de financiële last enkel door mezelf gedragen. Wie had dat kunnen denken dat ik na het verlies van mijn eigen ouders ook nog een lange weg moest bewandelen van maandelijkse afbetalingen om hun overgebleven kosten te vereffenen? Velen hebben me meermaals gezegd dat dit geen verantwoordelijkheid is die ik alleen zou moeten dragen maar binnen ons gezin kon ik niet rekenen op hulp daar ieder zijn eigen lichamelijke/mentale zorgen had.

T'ANTWOORD

VERENIGING TEGEN ARMOEDE EN SOCIALE UITSLUITING

17 oktober 2020 | Werelddag van Verzet tegen Armoede

Dit alles maakte dat ik enkel nog een schim werd van wat ik ooit was geweest. Ik heb mezelf lange tijd dingen ontzegd om financieel toch maar rond te komen. Een lekkere warme koffie met een vriendin gaan drinken, een nieuw kledingstuk kopen, me laten verwennen bij de kapper, ... niets van dit alles was nog mogelijk. Op het einde van de maand was mijn rekening leeg. Leeg van alle opgehoopte kosten en afbetalingen. Ik heb meer dan eens de moed verloren. Het was en is nog steeds emotioneel een zeer zware periode.

Gelukkig ben ik, kort na de kankerdiagnose, via mijn huisarts terecht gekomen bij diensten zoals maatschappelijk werk van het ziekenfonds en een psychiater. Zij boden een luisterend oor aan en ze waakten mee over mijn mentale welzijn alsook over mijn zelfzorg. Zo spoorden zij me onder andere aan om met de financiële steun van het Kankerfonds toch eens iets te doen voor mezelf. En stapsgewijs kon ik mezelf ook eens iets veroorloven wat me toch opnieuw energie gaf.

Naast mijn rechten op bepaalde tegemoetkomingen is er ook al vaak gesproken over ondersteuning van een thuiszorgdienst. Iemand die me in mijn eigen omgeving kan ondersteunen in huishoudelijke taken. Het aanbod klinkt erg aantrekkelijk maar opnieuw bots ik hier tegen het financiële plaatje. Het blijft maand na maand een heuse uitdaging om rond te komen dus ben ik bang de nodige hulp niet te kunnen betalen. Bovendien schaam ik me om anderen binnen te laten. De woning is sterk verouderd, er kwam de voorbije 15 jaar amper iemand over de vloer en enkele huisdieren zijn zelfs niet zindelijk. Kortom, het voorstel ligt nog steeds op tafel.

Helaas beschik ik niet over een glazen bol om te kijken hoe mijn leven verder zal verlopen maar ik tracht nu vooral van de kleine dingen des levens te genieten. Daarom nog een laatste boodschap voor ieder die mijn verhaal hoort: weet ondanks de hobbelige levensweg waarin je je soms kan begeven dat er ook mooie momenten en warme personen zijn die het allemaal wat draaglijker voor je kunnen maken.

Veel moedige groetjes,

Josephine"

T'ANTWOORD

VERENIGING TEGEN ARMOEDE EN SOCIALE UITSLUITING